

הריני נזיר פרק שני נזיר

יד.

עין משפט נר מצוה

כז א מיי פ"ד מה' מירוח
ה' מ' ע"ש כ"ב:
כז ב מיי ש' ה"ט ע"ש:
כז ג מיי ש' ה"ט ו' א:
כז ד מיי ש' ה"ט:

(א) [מסופק פ"ב, ג] מ"א
אינו, א' מ"א שנה א', (ד) וע'
היטע מ"א ו' זכאס ק"ו, מס"ה:
ר' שמעון ו'תוס' ממורה יד:
ד"ה סמי מ'אן].

נוסחת הריב"ן

[א] תנן [ב] מן: [ג] מיר
עולם מתי מ' מאריס כיון
למירוח עולם ליה ליה הפסק
לא חיחול עליה מירוח מעשיו
כלל עד לאחר כ' למתי
ל' של מירוחו ברישא דלי
אמרתי דחיחול עליה מעשיו
כי מטו לכו לא אפשי ליה
כלל הפסקה משום דקאמר
ברישא היינו מיר לאחר כ'
ובפסקה לא אפשי ליה משום
דלא מייחור ליה מהאי גמלת
כדי גידול שער הלכך לא
חיילי לכו מעשיו או דלמא
לא: וחילי' כ' ו' ו' ו' ו' ו'
[ד] מירוח: [ה] ו' ו' ו' ו'
דבפוק: [ו] שמונה: [ז] דכיון
דלתי מנה את כל בני עמי
מגלה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא סלקין וכו'
אימת אי לאחר עשרין
וחמשה ואי לאחר
ועלשים הילכך האי דהדר
ואמר וכו' נ' ו' ו' ו' ו'
אפשי לכו מירוחו את דמי
אבל הכא דקא נחית וכו'
כיון דעשרה יומין כו':
(ב) ד"ה וחילי' דלא אפשי
ומעשיו וכו' לית ליה
הפסק ליכא למימר דמונה
כו' ואח"כ א' ו' ו' ו' ו'
ומעשיו: (ג) ד"ה וחילי'
לענין ה"ה עם ד"ה כיון וכו'
ליתא ליה לכוהורו: (ד) ד"ה
הכא נזיר וכו' מירוח סתם
הואיל דהפסק עשרים:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אמר כמשה וכו'
ולא היה היתר רובי. ע' מה
שגמרה נזיר עם כ"ס חנו כהונה
ח"כ בסוף הפסק דברכותיו
דף כב ע"ג:

הגהות הרומפוט

1. ז"ל הוא דמיינן. 2. ז"ל
אמר מירוח דלחר עשרים.
3. ז"ל דכ"ד. 4. ז"ל דחור.
5. ז"ל מיר עולם. 6. מירוח
מיר עולם נמחק. 7. ז"ל לכה.
8. ז"ל מהשתא ויכול כו'.
9. מ"ל. 10. כמ"א
ביום. 11. מירוח נזיר ומצות
נמחק וז"ל מנחות ומירוח.
12. ז"ל לא מיר ויבדל וכו'.
13. ז"ל כי אם בשילה, ויבמת
גם היא ע"ס. 14. ז"ל כיון
דסוקר.

פ"י הרא"ש

דוקא הפסקה גורמת: ה"ג
אמר הריני נזיר לאחר [כ] יום
ומעשיו נזיר עולם מי חיילא
עליה או לא: את"ל הריני נזיר
לאחר [כ] יום ומעשיו כ'
יום חיילי שאני תתם אצ"ג
דחיילי ק' יום מעשיו אפשי
לו לקיים כל משפט נזיר
שלאחר כ' יום כי אחרי
ההשלמה של נזירות ק' יגלה
ורביא קבובותיו של ק' ו'
נזיר שלאחר כ'. או לאריך פ'
יגלה אחרי נזירות שלאחר כ'
ורביא קבון יגלה שנית אחר
השלמת ק' אבל הכא אי
חייל נזיר עולם מיר שוב לא
יגלה לעולם. ומיירי כגון
דאמר ומעשיו נזיר לעולם
דאזרח אינו מגלה לעולם
אבל נזיר עולם ומיקל בתער.
למר דאייתא ליה ולמר דאייתא
ליה לעיל פ"ק. ואת"ל כיון דאפשי
כי דכיון דאפשי לאיתשולי על נזיר שלאחר כ' אמרי' כשאמר ומעשיו נזיר לעולם היה בדעתו שיהיה מיד ועל נזירות שלאחר

א"ל נזירות מועטס כיון. דליתו מתחיל מעשיו למנות לא מיימתי
ליה מהאין מירוח אלא עשרה ימים ולא היו צדן כדי גידול שיער
דלחן תגלחת פחות משלשים: לא סלקין ליה הלן עשרה. למנין
מירוח דהא לית צדו גידול שיער הילכך לא חיילי ליה מעשיו אלא
לאחר עשרים יחיל למנות שתי
נזירות ויהא מגלה צימית. ואי אמרת
תפשוט ממתני' דקתני מניח את שלו
ומונה את של צנו ואח"כ משלים את
שלו ואע"ג דלא מיימתי משלו אלא
עשרה ואפ"י הכי חיילי הא לא אדמי
דליתו התם כיון דאמר הריני נזיר
סתם לכשיהא לי צן לא נחית למנינא
דלא קאמר אימת כ' (א) לאחר עשרין
ומתשה) (ב) הילכך האי דהדר
ואמר הריני נזיר דינא הוא דליחול
עליה לאלתר דלינחלא לא יהא לו צן
עד לאחר שלשים דלא מיימתי כלל
ואשתכח דמלאחר הוה ליה למימני
מירוח שלו א"ג זמנין דלא יספיק
למימני את שלו קודם שגדל לו צן
כיון דאי אפשי ליה צנולא כדפרסיית
לעיל גבי מתני' כנזירות אחת דמי
אלא הכא דקא נחית ליה למנינא
דלחר לאחר עשרים איכא לך למיזעי
צבכי צעין כיון דעשרים יומין כו':
ואת"ל היכא דלחר (ג) מעשיו
זמאה כיון דאפשי למימני מעשיו

את"ל נזירות מועטת כיון עשרה יומין הוא
דיתרין לא סליק ליה הלן עשרה ודאי נזיר
מאה יום כיון דאית ליה תמנין יומין לבסוף
סלקין ליה או לא ואת"ל חיילי אמר הריני
נזיר לאחר כ' יום ומעשיו נזיר עולם מהו
מי חיילא עליה א"ו לא את"ל הכא כיון
דאפשי לאיתשולי חיילא אמר הריני נזיר
שמשון לאחר עשרים יום ומעשיו נזיר אתם
מהו הכא לא אפשי לאיתשולי מי חיילא
א"ו לא אמר כמשה בשבעה באדר מאי
פשוט מינייהו קדמייתא (ב) הריני נזיר לאחר
עשרים יום ומעשיו מאה יום ימונה עשרים
ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים
כדי להשלים נזירות ראשונה נטמא בימי אבו
רבי יוחנן אמר יסותר ריש קיש באדר
אינו סותר רבי יוחנן אמר סותר ה"ה
נזירות אריכתא היא ריש לקיש אמר אינו
סותר נזירות דידיה לחוד ודבריה לחוד
נטמא

עשרים יום דהשתא הקדים המאה היא (א) אמרת חיילי מהשתא אי
לא [ושמאל] דה"ה דמני' למיזעי הכי וחדא מנייהו נקט. הגה"ה:
אמר הריני נזיר לאחר עשרים יום ומעשיו נזיר לעולם. דדיו:
אם הכניד שערו דמיקל ומציא שלש צממות:
מי חיילא. מירוח עליה מהשתא או לא את"ל דצין מירוח מועטת
וצין מירוח מרובה מהשתא חיילא משום דכי מטו עשרים יומין
מירוח לא היו הפסק כולי האי שהרי דמי הוא למירוח דמאה אכל
הכא אי חיילא מהשתא נזיר עולם מירוח דלחר עשרים אינו כיואל
צו כלל והוי הפסק הילכך לא היו נזיר עולם כלל עד שלשים מירוחו
וצהק עשרים קמאי ישיה מותר לבו וצממתא ליכא או דילמא
דמ"מ יחול מהשתא נזיר לעולם וכי אתו עשרים ימנה מירוח שלשים
יום ומגלה למ"ד מיר עולם מיקל אחר שלשים יום או אחר א' [ש"א]
למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה (לעיל דף ה.) דחזיקא למירוח עולם
שהתחיל ולא חשיב הפסקת מירוחו כיון שצדו לשאלו על מירוח של
שלשים יום והיה עושה מירוח עולם לפניו צלי הפסק הילכך ד' אחר
אפילו לא שאל על מירוח (דל' יום) יחול עליו נזיר עולם מהשתא
וה"ה דמני' ח' למיזעי אי אמר הריני נזיר (א) לאחר כ' נזיר עולם
ומעשיו יום סתם: **ואת"ל** הכא דחילי ודאי דלא אפשי לאיתשולי
אנזירות שיחול לאחר עשרים יום הכא' ו' חיילא מיר עולם ומהשתא
יכול לשאל אנזירות דבתר עשרים ולא תהיה הפסק כלל בתוך
מירוח דמיר עולם:

אמר הריני נזיר בשמשון לאחר עשרים יום ומעשיו נזיר סתם.
הכא דחילי ודאי דלא אפשי לאיתשולי אנזירות שמשון שיחול עליו
אחר [עשרים] הילכך לא יחול עליו סתם מירוח צנך עשרים כלל
הואיל ולא מני' להשלים צנך עשרים סתם מירוח דהויין צנכס
יום ויהיה מותר צין ולטמאות למתים צנך עשרים ואח"כ יתחיל
מירוח שמשון ו' [ויחאה] סתם מירוח כיון דלא אפשי להשלימו קפיד
אהפסקת מירוחו או דלמא סוף סוף חייל עליה סתם מירוח בתוך
הפסקת מירוחו דלא קפיד ב' אפי' אהפסקת מירוחו אכל לא מני' למיזעי היכא דלחר
הריני א' סתם לאחר [כ] ומעשיו נזיר שמשון דחילי עליה סתם מירוח לאחר עשרים יום
ולא יהיה הפסק מירוח שמשון והך צעיא לא מני' צעיי נזיר עולם כגון דלחר לאחר [עשרים] ומעשיו נזיר [סתם] דודאי
חייל עליה מיר סתם מהשתא כיון דאפשי לאיתשולי אנזיר עולם הבא לחול עליו אחר עשרים שישאל עליו וישלים סתם מירוח דדוקא אנזיר
שמשון מיזעיא דלא אפשי לאיתשולי עליה וה"ג משמע צ"ג דמכות (דף כב.) אמתני' דיש חורש תלם אחד דמיר שמשון לא אפשי לאיתשולי
מיר עולם אפשי איתשולי: **אמר כמשה בו' באדר מהו.** דציוס הוולדו דהיינו צו' צאלר שמתו שמחה גדולה וציוס מותו צו' צאלר
מסתמא רביס נדרו צנדר' ורצו מיריס ציטראל מחמת זעיר והוא אמר צתם אהא היינו כמו שהיה דורו של משה צו' צאלר ציוס
מוחו ומירוח קבל עליה או כיוס' והוולדו קאמר ושמחה קבל עליה וק"ק למ"ד (ומה"ס דף קה.) נדרים ונדבות. לא קריצין צממה א"כ
אותם שנדרו צמיר צפטירת משה רבינו הא היו מיריס כל מימיהם ולא יכלו להקריצו קרצנות דקרבין מיר נידר וינדב' הוא
ולא היה היתר גם צשילה' וכן קשה מן מירוח דאצלוס' (א) **פשוט** מירוח קמיייתא הריני נזיר וכו'. נטמא צימי צנו. אמתני'
קאי דתנן מניח את שלו ומונה של צנו לריש לקיש נפקא מינה לענין דלא נטמא צימי צנו אינו סותר את שלו וצ"י יוחנן נמי
דסוקר הריני דוקא כשפוסק מניינו ב' והניח את שלו ומונה את שלו ועומד בצממע מניינו ב' אחר סותר את שלו וצ"י יוחנן נמי
של מניינו לפי שלל השלים מניינו ואילו היה מונה שני מניינים אחד לו מקיים לעצמו ושזו היה מונה לבנו לעצמו ונטמא צימי צנו
לא היה סותר מנין של עצמו ל' לגמרי עד שלא התחיל מנין של צנו וריש לקיש אמר אינו סותר אלא מירוח של צנו אכל מה שמנה
משלו תחילה אינו סותר אלא של צנו דכבר נקמלק לגלה את שלו: **ה"ה** נזירות אריכתא היא. שהרי אינו מגלה [אלא] לאחר שלשים
שלו ושל צנו ובצממע מירוחו הוא עומד אכל ודאי נטמא צימי השלמה שלו אינו סותר אלא אותו שלו ולא של צנו: צ"ש הגיה':
נטמא

אנזיר דלאחר כ' ולא היו הפסק כלל. וה"ה דהוי מצי למבעי הריני נזיר עולם לאחר כ' יום ומעשיו נזיר סתם דמצי מי
לאיתשולי אנזיר עולם: אמר כמשה בו' באדר מהו. מי אמרין דהוי קבלת נזירות דסתמא כיום שפטר משה רבינו

צ"ה. כלומר תחילה שאל צמירות מועטת ושזו שאל צמירות מרובה
צאם תמאל לומר דאפילו את"ל צמירות מועטת לא חיילא כיון דעשרה
יומין לצד הוא לא סלקי הך עשרה שישלים אחר עשרים למירוחו
לעשרים אפטר מתחילה משום דהנך עשרה לא חזו למירוח לחודיהו
ולכחי לא ניחא ליה להפסיק מירוחו
אלא אלו עשרים יום רופא שריזו
פנייסי ויהיה מותר צין וצממתא
ולטמאות למתים אכתי מיזעי ליה
למירוח מרובה דמאה יום כיון דאי
חיילא השתא כ' יום אכתי פשו לבו
פ' יום אחר מירוח דל' יום דחו
למירוח לחודיהו ומצטרפי ספיר להני
עשרים יום ומגלה ק' יום וימנה
כ' יום ושזו מונה ל' יום ומגלה
ויציא קרבן ושזו מונה פ' יום
להשלים המאה יום ויגלה שנית ויציא
קרבן ולא קפיד אהפסקת מירוח או
דילמא אפ"ה לא חיילי כיון דלא שלמי
מאה יום צהק [כ'] יום ואין רצונו
להפסיק מירוחו וסתמא צענת
צבלה היה צדמתו [צכ"ג] יום קמאי
יהיה מותר צין וצממתא וצטומאה
ואחרי כן יעשה שלשים יום ויגלה
ויציא קרבן ושזו יעשה מאה יום
רצופין ויגלה ויציא קרבן: הגה"ה
וצ"ע אי מצי למיזעי היכא דלחר
הריני מיר מאה יום וזיר לאחר

עשרים יום דהשתא הקדים המאה היא (א) אמרת חיילי מהשתא אי
לא [ושמאל] דה"ה דמני' למיזעי הכי וחדא מנייהו נקט. הגה"ה:
אמר הריני נזיר לאחר עשרים יום ומעשיו נזיר לעולם. דדיו:
אם הכניד שערו דמיקל ומציא שלש צממות:
מי חיילא. מירוח עליה מהשתא או לא את"ל דצין מירוח מועטת
וצין מירוח מרובה מהשתא חיילא משום דכי מטו עשרים יומין
מירוח לא היו הפסק כולי האי שהרי דמי הוא למירוח דמאה אכל
הכא אי חיילא מהשתא נזיר עולם מירוח דלחר עשרים אינו כיואל
צו כלל והוי הפסק הילכך לא היו נזיר עולם כלל עד שלשים מירוחו
וצהק עשרים קמאי ישיה מותר לבו וצממתא ליכא או דילמא
דמ"מ יחול מהשתא נזיר לעולם וכי אתו עשרים ימנה מירוח שלשים
יום ומגלה למ"ד מיר עולם מיקל אחר שלשים יום או אחר א' [ש"א]
למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה (לעיל דף ה.) דחזיקא למירוח עולם
שהתחיל ולא חשיב הפסקת מירוחו כיון שצדו לשאלו על מירוח של
שלשים יום והיה עושה מירוח עולם לפניו צלי הפסק הילכך ד' אחר
אפילו לא שאל על מירוח (דל' יום) יחול עליו נזיר עולם מהשתא
וה"ה דמני' ח' למיזעי אי אמר הריני נזיר (א) לאחר כ' נזיר עולם
ומעשיו יום סתם: **ואת"ל** הכא דחילי ודאי דלא אפשי לאיתשולי
אנזירות שיחול לאחר עשרים יום הכא' ו' חיילא מיר עולם ומהשתא
יכול לשאל אנזירות דבתר עשרים ולא תהיה הפסק כלל בתוך
מירוח דמיר עולם:

אמר הריני נזיר בשמשון לאחר עשרים יום ומעשיו נזיר סתם.
הכא דחילי ודאי דלא אפשי לאיתשולי אנזירות שמשון שיחול עליו
אחר [עשרים] הילכך לא יחול עליו סתם מירוח צנך עשרים כלל
הואיל ולא מני' להשלים צנך עשרים סתם מירוח דהויין צנכס
יום ויהיה מותר צין ולטמאות למתים צנך עשרים ואח"כ יתחיל
מירוח שמשון ו' [ויחאה] סתם מירוח כיון דלא אפשי להשלימו קפיד
אהפסקת מירוחו או דלמא סוף סוף חייל עליה סתם מירוח בתוך
הפסקת מירוחו דלא קפיד ב' אפי' אהפסקת מירוחו אכל לא מני' למיזעי היכא דלחר
הריני א' סתם לאחר [כ] ומעשיו נזיר שמשון דחילי עליה סתם מירוח לאחר עשרים יום
ולא יהיה הפסק מירוח שמשון והך צעיא לא מני' צעיי נזיר עולם כגון דלחר לאחר [עשרים] ומעשיו נזיר [סתם] דודאי
חייל עליה מיר סתם מהשתא כיון דאפשי לאיתשולי אנזיר עולם הבא לחול עליו אחר עשרים שישאל עליו וישלים סתם מירוח דדוקא אנזיר
שמשון מיזעיא דלא אפשי לאיתשולי עליה וה"ג משמע צ"ג דמכות (דף כב.) אמתני' דיש חורש תלם אחד דמיר שמשון לא אפשי לאיתשולי
מיר עולם אפשי איתשולי: **אמר כמשה בו' באדר מהו.** דציוס הוולדו דהיינו צו' צאלר שמתו שמחה גדולה וציוס מותו צו' צאלר ציוס
מוחו ומירוח קבל עליה או כיוס' והוולדו קאמר ושמחה קבל עליה וק"ק למ"ד (ומה"ס דף קה.) נדרים ונדבות. לא קריצין צממה א"כ
אותם שנדרו צמיר צפטירת משה רבינו הא היו מיריס כל מימיהם ולא יכלו להקריצו קרצנות דקרבין מיר נידר וינדב' הוא
ולא היה היתר גם צשילה' וכן קשה מן מירוח דאצלוס' (א) **פשוט** מירוח קמיייתא הריני נזיר וכו'. נטמא צימי צנו. אמתני'
קאי דתנן מניח את שלו ומונה של צנו לריש לקיש נפקא מינה לענין דלא נטמא צימי צנו אינו סותר את שלו וצ"י יוחנן נמי
דסוקר הריני דוקא כשפוסק מניינו ב' והניח את שלו ומונה את שלו ועומד בצממע מניינו ב' אחר סותר את שלו וצ"י יוחנן נמי
של מניינו לפי שלל השלים מניינו ואילו היה מונה שני מניינים אחד לו מקיים לעצמו ושזו היה מונה לבנו לעצמו ונטמא צימי צנו
לא היה סותר מנין של עצמו ל' לגמרי עד שלא התחיל מנין של צנו וריש לקיש אמר אינו סותר אלא מירוח של צנו אכל מה שמנה
משלו תחילה אינו סותר אלא של צנו דכבר נקמלק לגלה את שלו: **ה"ה** נזירות אריכתא היא. שהרי אינו מגלה [אלא] לאחר שלשים
שלו ושל צנו ובצממע מירוחו הוא עומד אכל ודאי נטמא צימי השלמה שלו אינו סותר אלא אותו שלו ולא של צנו: צ"ש הגיה':
נטמא

אנזיר דלאחר כ' ולא היו הפסק כלל. וה"ה דהוי מצי למבעי הריני נזיר עולם לאחר כ' יום ומעשיו נזיר סתם דמצי מי
לאיתשולי אנזיר עולם: אמר כמשה בו' באדר מהו. מי אמרין דהוי קבלת נזירות דסתמא כיום שפטר משה רבינו

א) נראה דל"ל הוי הפסק הלכך לא חייל נזיר עולם וכו' ויהי צמ"ס ד"ה מי חיילא.